

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับระดับเชาวน์อารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งมหาวิทยาลัยของภาครัฐบาลและมหาวิทยาลัยของภาคเอกชน ลังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 9 มหาวิทยาลัย ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยสยาม มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกริก และมหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวนทั้งสิ้น 667 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
2. แบบวัดเชาวน์อารมณ์ ของ Schutte และคณะ(1998)
3. มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind
(พัฒนาโดยคณะจิตวิทยา จุฬาฯ ในปี 2543)
4. แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ของ Stanley Coopersmith (1984)
5. แบบวัดความเครียด (DASS)
6. แบบวัดการเผชิญปัญหา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. หาประสิทธิภาพและทดลองใช้แบบสอบถามทั้ง 6 ชุดกับนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงในการศึกษาภาคปลายปีการศึกษา 2546
2. นำแบบสอบถามทั้ง 6 ชุด ซึ่งผ่านการทดลองใช้และได้หาประสิทธิภาพของเครื่องมือเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครทั้ง 9 แห่ง จำนวน 667 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา(Descriptive Statistics) เพื่อสรุปข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาระบาย ลักษณะของข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง เช่น สถิติร้อยละ(%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. สถิติวิเคราะห์ (Analysis Statistics) หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างเขาวนอารมณ์กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเครียดและการ เผชิญปัญหา ด้วยวิธีการวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

จากตัวแปรปัจจัยคัดสรรทั้ง10 ตัวแปร พบว่ามีตัวแปร 5 ตัวแปร ได้แก่ การเผชิญปัญหา แบบหลีกเลี่ยง การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา การเห็นคุณค่าในตนเอง การอบรมเลี้ยงดู แบบรักเอาใจใส่และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสัมพันธ์กับเขาวนอารมณ์ของนิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย(R^2)เท่ากับ .239 ซึ่งสามารถอธิบาย การเปลี่ยนแปลงคะแนนเขาวนอารมณ์ได้ร้อยละ 23.90 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

1. การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง พบว่าการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงสัมพันธ์ทางลบกับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -.238
2. การเห็นคุณค่าในตนเอง พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองสัมพันธ์ทางบวกกับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .228
3. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา พบว่าการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาสัมพันธ์ทางบวกกับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .225
4. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ พบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่สัมพันธ์ทางบวกกับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .193
5. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสัมพันธ์ทางลบกับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -.096

ส่วนปัจจัยทางด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความเครียดและการเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม ไม่สัมพันธ์กับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรจะพิจารณาปัจจัยอื่นๆเพิ่มเติม อาทิเช่น เพศ ลำดับการเกิด คณะที่ศึกษา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เพื่อศึกษาว่ามีความสัมพันธ์กับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยมากน้อยเพียงใด
2. จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่ผ่านมาทั้งในประเทศและนอกประเทศ พบว่ามีการศึกษาถึงช่วงวัยรุ่นตอนปลายหรือระดับอุดมศึกษานี้น้อยมาก ทั้งที่ช่วงวัยนี้เป็นช่วงเวลาที่สำคัญ เพราะวัยรุ่นจะต้องพบกับความกดดันจากการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยผู้ใหญ่และชีวิตของการทำงาน ทำให้ต้องพบกับความกดดันและต้องปรับตัวอย่างมาก การศึกษาเพื่อให้ได้ความรู้ความเข้าใจถึงช่วงวัยนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาบุคลากรที่จะสามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต
3. จะเห็นได้ว่าเขาวนอารมณ์เป็นสิ่งสำคัญอย่างมากที่จะส่งผลต่อการประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงานและการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ดังนั้นผู้ปกครองและโรงเรียนจึงควรมีปลูกฝัง จัดการเรียนการสอนและจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาและปลูกฝังให้มีเขาวนอารมณ์ที่ดีตั้งแต่ในวัยเด็ก

ข้อจำกัดในการวิจัย

เนื่องด้วยการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษปัจจัยคัดสรรต่างๆที่สัมพันธ์กับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยคัดสรรจำนวน 10 ตัวแปร ทำให้ต้องใช้เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งเป็นแบบสอบถามจำนวนหลายฉบับ ก่อให้เกิดข้อจำกัดในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างลดความตั้งใจในการกรอกแบบสอบถามลงได้ ทำให้ผลที่ได้อาจคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงและทำให้ความสามารถในการอธิบายความเปลี่ยนแปลงของคะแนนเขาวนอารมณ์อยู่ในระดับต่ำ
2. แบบสอบถามที่ได้ผ่านการตรวจสอบว่าสมบูรณที่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ผลได้นั้น โดยส่วนมากจะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ทำให้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีความเหมือนกัน จึงทำให้ผลที่ได้ไม่สามารถอ้างอิงสู่กลุ่มประชากรได้เท่าที่ควร.